

Sygn. akt I ACa 449/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Bogusław Suter
Sędziowie	:	SSA Bogusław Dobrowolski (spr.) SSA Jarosław Marek Kamiński
Protokolant	:	Monika Jaroszko

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2020 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa **Skarbu Państwa - (...)w O.**

przeciwko **L. J. (1)**

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 26 lutego 2019 r. sygn. akt I C 746/18

I. oddala apelację;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 4.050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów procesu instancji odwoławczej.

(...)

UZASADNIENIE

Powód Skarb Państwa - (...)w O. wniósł przeciwko pozwanemu L. J. (1) o uznanie za bezskuteczną czynności prawnej – ustanowienia przez K. O. na rzecz pozwanego L. J. (2) hipoteki umownej na nieruchomości objętej KW Nr (...).

Powód wskazał, że jest wierzycielem pozwanego. Egzekucja z majątku pozwanego była bezskuteczna, ponieważ pozwany w celu pokrzywdzenia wierzyciela wyzbył się na rzecz bliskich wszystkich składników majątkowych, a ostatni składnik obciążył sporną hipoteką. Powód poddał w wątpliwość, czy pożyczka mająca stanowić przedmiot zabezpieczenia hipotecznego, była czynnością rzeczywistą ponieważ dłużnik nie dostał żadnego ekwiwalentu. Pozwany

uzyskał więc korzyść majątkową bezpłatnie. Ponadto pozwany w trakcie całego postępowania podatkowego był reprezentowany przez radcę prawnego - żonę pozwanego. Pozwany L. J. (1) wniósł o oddalenie powództwa w części ponad kwotę 39.900 zł. Twierdził, że nie zna wskazanych jako bliskie dla K. O., z którym ten dokonał czynności prawnych z innych aktów notarialnych dołączonych do pozwu. W dacie pożyczki oraz przez dalszy rok nie miał żadnych informacji o sytuacji majątkowej dłużnika. Przedmiot pożyczki pochodził z majątku pozwanego (ze zbycia nieruchomości). Pożyczka nie była czynnością pozorną. Po zawarciu umowy pożyczki strony pożyczki zawarły dodatkowe porozumienie, w którym pożyczkobiorca zobowiązał się do spłat pożyczki w ratach miesięcznych po 700 zł, oraz ustaliły odsetki w wysokości 20% rocznie. Dotychczas została spłacona kwota 39.900 zł. Czynność (ustanowienie hipoteki) miała charakter odpłatny. Pozwany zaprzeczył, że A. J. (jego żona) reprezentowała K. O., w rzeczywistości nawiązała z nim współpracę około grudnia 2014 r. (rok po kwestionowanej w tym procesie czynności prawnej). Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 26 lutego 2019 r., sygn. IC 746/18, uznał za bezskuteczne częściowe uznanie powództwa dokonane w tej sprawie przez pozwanego, oddalił powództwo oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Zgodnie z ustaleniami tego Sądu Skarb Państwa - Naczelnik Urzędu Skarbowego w O. jest wierzycielem K. O. z tytułu zaległości w podatku VAT za VI, XII 2008 r., II-XII 2009 r. oraz za III 2015 r. w sumie należności głównej 150.718,11 zł z odsetkami, kosztami upomnienia i egzekucyjnymi oraz w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2008, 2009, 2014 i 2015 r. w sumie należności głównej 157.740 zł z odsetkami, kosztami upomnienia i egzekucyjnymi, wynikających z decyzji Dyrektora Izby Skarbowej w O., (...) oraz (...) w O., (...). Sumy z odsetkami na dzień 16 października 2018 r. wynosiły: 297.396 zł – PIT oraz 287.452,11 zł – VAT. Dłużnik w dniu 4 lutego 2011 r. odebrał osobiście zawiadomienie o wszczęciu kontroli podatkowej, po czym aktywnie uczestniczył w postępowaniu kontrolnym. Pismem z 6 listopada 2013 r. dłużnik zgłosił zastrzeżenia do protokołu kontrolnego z 4.10.2013 r.

W akcie notarialnym z 4 grudnia 2013 r. K. O. oświadczył, że ustanawia na nieruchomości położonej w P. – KW nr (...) - hipotekę umowną do kwoty 120.000 zł na rzecz L. J. (1). Strony aktu oświadczyły, że pozwany udzielił K. O. na podstawie umowy z 4 grudnia 2013 r. (okazanej notariuszowi) pożyczki na kwotę 100.000 zł oraz że zabezpieczeniem spłaty tej pożyczki, odsetek za opóźnienie, kosztów postępowania sądowego i egzekucyjnego oraz innych roszczeń ubocznych będzie właśnie ustanawiana hipoteka umowna do kwoty 120.000 zł. W zbliżonym czasie dłużnik wyzbył się na rzecz osób bliskich wszelkich innych wartościowych składników majątkowych. W akcie notarialnym z 4 listopada 2013 r. podarował bratu przysługujący mu udział 19/24 we współwłasności nieruchomości w W., a w akcie notarialnym z 8 listopada 2013 r. sprzedał J. D. nieruchomość lokalową w O..

Nieuregulowanie zobowiązań podatkowych dłużnika spowodowało wystawienie tytułów wykonawczych i wszczęcie egzekucji, która jednak nie doprowadziła do zaspokojenia. Postanowieniem z 19 września 2017 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego w O. umorzył postępowanie egzekucyjne z uwagi na jego bezskuteczność, ponieważ dłużnik nie posiadał majątku, z którego wierzyciel mógłby się zaspokoić. Jedynym składnikiem majątku dłużnika jest wskazana w pozwie nieruchomość położona w P. – KW nr (...), wobec której wierzyciel wystąpił o wpis hipoteki przymusowej. Okazało się jednak, że przed hipoteką Skarbu Państwa została wpisana przedmiotowa hipoteka umowna. Pozwany dokonał dwóch czynności prawnych, których przedmiotami były jego nieruchomości. Z tego tytułu uzyskał wpływy w postaci 149.000 zł – dopłata do umowy zamiany nieruchomości z 2 lipca 2013 r. oraz 170.000 zł – cena z umowy sprzedaży nieruchomości z 18 października 2013 r.

Strony pisemnej umowy pożyczki z 4 grudnia 2013 r. - pożyczkodawca L. J. (1) i pożyczkobiorca K. O. – postanowiły, że wydanie kwoty pożyczki 100.000 zł nastąpiło w dniu zawarcia umowy, kwota pożyczki zostanie zwrócona na każde wezwanie pożyczkodawcy oraz jest to pożyczka nieoprocentowana kapitałowo (nie ma w umowie mowy o odsetkach od kapitału). Do notariusza strony umowy pożyczki udały się jeszcze tego samego dnia. Oświadczyły w akcie notarialnym – okazując notariuszowi omówioną wyżej umowę pożyczki - że kwotą pożyczki pożyczkodawca dysponuje ze spłaty z poprzedniej umowy zamiany.

W dniu 1 kwietnia 2014 r. strony umowy pożyczki zawarły dodatkowe pisemne porozumienie, ustalając, że spłata pożyczki nastąpi w kwotach miesięcznych po 700 zł, począwszy od tego dnia do ostatniego dnia każdego miesiąca, z odsetkami 20% rocznie. Pożyczka podlegała spłacie zasadniczo zgodnie z porozumieniem. Pierwsza spłata nastąpiła

26 kwietnia 2014 r., kolejne co miesiąc – po 700 zł. W kilku przypadkach spłata była w kwocie 600 zł, ale za każdym takim razem była wyrównywana kwotą 800 zł, uiszczaną w następnym miesiącu – tak do 28 stycznia 2019 r.

Zdaniem Sądu Okręgowego bezsporne w sprawie było zawarcie umowy pożyczki, fakt ustanowienia spornej hipoteki, istnienie długu K. O. wobec powoda, bezskuteczność egzekucji spowodowana wyzbyciem się przez dłużnika majątku oraz obciążeniem sporną hipoteką ostatniej nieruchomości, a więc pogłębienie niewypłacalności dłużnika spowodowana ustanowieniem hipoteki, a także zbieżność czasowa między wynikami kontroli podatkowej a czynnościami prawnymi dłużnika powodującymi pogłębienie niewypłacalności. Natomiast sporne było to czy dłużnik i pozwany działali w porozumieniu mającym na celu pokrzywdzenie powoda, a więc czy umowa pożyczki miała charakter pozorny, ponadto czy ustanowienie hipoteki było czynnością prawną dokonaną na korzyść pozwanego pod tytułem darmym. Sąd Okręgowy dokonując ustaleń oparł się na wszystkich dokumentach złożonych przez strony, uznając je wszystkie za wiarygodne i niewykluczające się. Uznał, że twierdzenia powoda o zмовie dłużnika oraz pozwanego pozostały w świetle tych dokumentów w sferze domysłów – uprawdopodobnionych na etapie składania pozwu, lecz niewykazanych dowodami. Podkreślił, że powód poprzestał jedynie na dokumentach dołączonych do pozwu, a te w żadnym razie nie potwierdzają jego spornych twierdzeń. Sąd Okręgowy wskazał, że pozwany, formułując tezy dowodowe, wnioskował ponadto o przesłuchanie jako świadka K. O. i przesłuchanie stron z ograniczeniem do zeznań pozwanego, lecz pominął te osobowe źródła dowodowe, jako że okoliczności, które miały być nimi stwierdzone, zostały przez pozwanego wykazane dokumentami. Dokumenty pozwanego stanowiły bowiem materiał kompletny i nie było podstaw do ich podważenia. Jedyną wątpliwość dotyczyła tego, dlaczego pożyczka między osobami obcymi była pierwotnie nieoprocentowana. Sensowne było wyjaśnienie, że hipoteka dotyczyła nieruchomości, którą pozwany był zainteresowany, dlatego korzyścią dla niego było liczenie na to, że pożyczka nie zostanie spłacona i że dojdzie następnie do przeniesienia na niego własności nieruchomości w drodze egzekucji. Według Sądu Okręgowego nie było podstaw do przyjęcia zмовy dłużnika i pozwanego. Akty notarialne dołączone do odpowiedzi na pozew świadczą, że pozwany dysponował środkami na udzielenie pożyczki. Pożyczka była nie tylko zawarta na piśmie – jej postanowienia cytował notariusz jeszcze w dniu jej zawarcia (4 grudnia 2013 r.), co wykluczało możliwość jej antydatowania na potrzeby procesu. Nie było podstaw do przyjęcia stosunku bliskości między stronami umowy pożyczki. Powód nie przedstawił dowodów na okoliczność, że strony umowy znały się wcześniej lub że pozwany znał osoby, z którymi dłużnik dokonywał innych czynności prawnych opisanych w pozwie. Nie znalazło potwierdzenia oświadczenie powoda, że radca prawny A. J. reprezentowała dłużnika w toku całego postępowania podatkowego, a w szczególności w okresie do dnia zawarcia umowy pożyczki.

Zdaniem Sądu Okręgowego ustanowienie spornej hipoteki nie było pod tytułem darmym. W świetle treści dokumentu urzędowego, jakim jest akt notarialny, nie budziło wątpliwości zawarcie w tym samym dniu umowy pożyczki oraz zabezpieczenie jej poprzez ustanowienie spornej hipoteki. Ta zbieżność czasowa nakazuje traktować obie czynności jako jedną całość w kontekście odpłatności lub nieodpłatności zabezpieczenia.

Sąd Okręgowy następnie wskazał na dominujący w orzecznictwie pogląd, że dopuszczalna jest droga sądowa oraz zastosowanie w drodze analogi skargi pauliańskiej do ochrony należności publicznoprawnych, w tym należności podatkowych. Ustalony w sprawie stan faktyczny dawał podstawy do uznania, że zostały spełnione wszystkie przesłanki skargi pauliańskiej, czyli dokonanie przez dłużnika czynności z pokrzywdzeniem wierzycieli, a zarazem takiej, z której osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową oraz działanie dłużnika czynności ze świadomością pokrzywdzenia, a osoby trzeciej w złej wierze. Według Sądu Okręgowego nie ma jednak podstaw do przyjęcia, że pozwany był w dacie czynności dla dłużnika osobą bliską, co wyłącza możliwość zastosowania domniemania płynącego z § 3 art. 527 k.c. – że wiedział, iż dłużnik działa ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela. Zatem rolą powoda było wykazanie, zgodnie z regułą wyrażoną w § 1, że pozwany wiedział o działaniu dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela lub że przy zachowaniu należytej staranności mógł się dowiedzieć. Do wykazania tego nie doszło. Przesłanki tej nie stwierdza żaden dokument przedstawiony przez powoda, nie da się też wysnuć jej w stopniu wystarczającym ani z domniemań faktycznych ani z reguł wnioskowania logicznego.

Ponadto sporna czynność prawna (ustanowienie hipoteki) nie była czynnością pod tytułem darmym w rozumieniu art. 528 k.c. Przepis ten uprawnia wierzyciela do uznania czynności prawnej za bezskuteczną, chociażby osoba

trzecia, która uzyskała korzyść majątkową, nie wiedziała i nawet przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Bezpłatne uzyskanie korzyści w rozumieniu tego przepisu jest rozumiane szerzej niż darowizna, umowa nieodpłatna czy umowa jednostronnie zobowiązująca. Obejmuje ono wszelkie czynności prowadzące do uzyskania korzyści, które to korzyści - przed dokonaniem czynności, w chwili dokonania, jak i później - nie znalazły, w ujęciu obiektywnym, odpowiedniego ekwiwalentu. Na gruncie art. 528 k.c. ocena czy doszło do czynności odpłatnej, czy nie odpłatnej, opiera się na kryterium materialnym, a nie formalnym, bowiem

w przeciwnym wypadku, ochrona praw i interesów, uzależnionych od nieodpłatności czynności byłaby iluzoryczna. W owym szerokim rozumieniu ekwiwalentem ekonomicznym uzyskania hipoteki umownej było wręczenie kwoty pożyczki. Hipoteka była zabezpieczeniem pożyczki udzielonej tego samego dnia, a więc niemalże jednocześnie, a nie aktem dobrowolnego dania korzyści majątkowej w oderwaniu od podstawy prawnej. Wbrew powodowi pożyczka była podstawą prawną hipoteki – niezależnie od tego, czy hipoteka została przewidziana w umowie pożyczki czy nie. Dlatego, według Sądu Okręgowego, odpada możliwość ubezskuteczenia czynności (jako dokonanej pod tytułem darmym) bez konieczności wykazywania wiedzy pozwanego o działaniu dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela lub możliwości dowiedzenia się przez pozwanego przy dołożeniu należytej staranności o takim działaniu dłużnika (art. 528 k.c.). W konkluzji Sąd ten stwierdził, że nie miały w sprawie zastosowania domniemania prawne § 3 art. 527 i art. 528 k.c. W związku z tym powód zobowiązany był wykazać wszystkie ogólne przesłanki art. 527 § 1 i 2 k.c., nie wykazał zaś ostatniej z § 1. Dlatego na tej podstawie prawnej powództwo oddalono. Konsekwencją powyższego było orzeczenie o kosztach postępowania, na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Na końcu Sąd Okręgowy wskazał, że na podstawie art. 213 § 2 k.p.c. jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Dokonane w tej sprawie częściowe uznanie powództwa było niedopuszczalne z uwagi na sprzeczność z prawem, ponieważ należało odrzucić możliwość uznania za bezskuteczną tylko części czynności. W ocenie Sądu Okręgowego w tej sprawie, dotyczy to zarówno aspektu podmiotowego, jak i przedmiotowego. Apelację od tego wyroku wywiódł powód. Zaskarżył go w całości i zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie: a) art. 527 § 1 i 2 k.c. przez błędną interpretację i w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie polegające na pominięciu faktu, iż ustanowienie hipoteki na zabezpieczenie istniejącej wcześniej wierzytelności stanowi pokrzywdzenie innych wierzycieli poprzez arbitralne ustanowienie uprzywilejowanej sytuacji jednego z nich, b) naruszenie art. 528 k.c. przez jego niezastosowanie, c) naruszenie art. 233 k.p.c. przez sprzeczną z zasadami rozumowań logiczną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego polegająca na uznaniu, iż z faktu związku czasowego między umową pożyczki a ustanowieniem hipoteki sąd wyciągnął wniosek o odpłatności czynności, mimo iż nie wynika on z przesłanek. Na podstawie tych zarzutów powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Pozwany żądał oddalenia tej apelacji oraz zasądzenia kosztów procesu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje: Apelacja powoda jest nieuzasadniona. Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne Sądu I instancji zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Ustalenia te mają oparcie w zgromadzonym zgodnie z inicjatywą obu stron materiale dowodowym, którego ocena, wbrew zarzutowi sformułowanemu w środku odwoławczym, nie narusza 233 k.p.c.. Końcowy wniosek Sądu Okręgowego o niezasadności powództwa jest konsekwencją prawidłowo zastosowanych przepisów prawa materialnego o skardze pauliańskiej.

W pierwszej kolejności Sąd Apelacyjny uznał za konieczne odnieść się do zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji art. 528 k.c. albowiem wyjaśnienie charakteru przedmiotowej czynności prawnej umożliwi jej ocenę w kontekście powołanego przepisu. Rzutować to będzie z kolei na zakres obowiązków dowodowych stron, w szczególności strony powodowej w zakresie wykazania wszystkich materialnoprawnych przesłanek dochodzonego roszczenia przewidzianych w art. 527 § 1 kc.

Jak już o tym była wyżej mowa Sąd Okręgowy uznał, że ustanowienie przez dłużnika spornej hipoteki było pod tytułem darmym ponieważ czynność ta była dokonana w związku czasowym (w tym samym dniu), co umowa pożyczki. W konsekwencji obie czynności należało traktować jako całość w kontekście odpłatności (nieodpłatności)

zabezpieczenia. Z tym stanowiskiem nie godzi się skarżący, który w uzasadnieniu apelacji wskazuje na brak podstawowej cechy związanej z art. 528 k.c., to jest wzajemności.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego w niniejszej sprawie w niedostateczny sposób potraktowana została przez strony oraz Sąd Okręgowy kwestia charakteru prawnego czynności ustanowienia hipoteki. W literaturze przedmiotu na gruncie art. 65 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. 2018, poz. 1916) przyjmuje się zgodnie, że hipoteka jest prawem akcesoryjnym, związanym z wierzytelnością, która zabezpiecza. Nie jest możliwe ustanowienie hipoteki, która jest zależna od istnienia wierzytelności, jak np. niemiecki dług gruntowy (I. Heropolitańska: Komentarz do art. 65 ukwh, sip Legalis). Akcesoryjność hipoteki oznacza, że wyraża ona związek jaki występuje między zabezpieczeniem i wierzytelnością. Zależność ta ma charakter jednokierunkowy. To wierzytelność jako prawo główne rozstrzyga o losie prawa zależnego – hipoteki. Wpływa ona na powstanie, zakres, treść, na wykonywanie i realizację hipoteki (K. Osajda: Komentarz do art. 65 ukwh, sip Legalis). Zdaniem Sądu Apelacyjnego powyższe ma istotne znaczenie dla oceny charakteru spornej czynności prawnej ustanowienia hipoteki umownej. Z niepodważanych przez skarżącego ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego wynika, iż umowa pożyczki ma charakter odpłatny ponieważ dłużnik zobowiązał się względem pozwanego do spłaty wynikającego z niej zobowiązania wraz z 20% w skali roku (por. W. Popiołek : Komentarz do art. 720 k.c., sip Legalis). Należy więc uznać, iż ustanowiona hipoteka ma zabezpieczać spłatę tego zobowiązania. W tym też przejawia się jej ekonomiczny cel ponieważ gwarantuje ona pozwanemu zwrot z wynagrodzeniem wydatkowanych dłużnikowi środków pieniężnych. Nie bez znaczenia jest w tym względzie to, że hipoteka umowna została ustanowiona do kwoty 120.000 zł, zaś przedmiotem pożyczki była kwota 100.000 zł. Reasumując powyższe, bez istnienia zobowiązania dłużnika z tytułu pożyczki nieskuteczne byłoby dokonanie czynności prawnej ustanowienia na rzecz pozwanego spornej hipoteki. Byt prawny tej czynności uzależniony jest istnienia innego stosunku prawnego – umowy pożyczki, której realizację zabezpiecza. Dlatego należy umowę pożyczki oraz ustanowienie hipoteki traktować łącznie ponieważ między tymi czynnościami prawnymi występuje ścisła więź prawna. W związku z tym odpłatny charakter umowy pożyczki wyklucza przyjęcie, że ustanowienie hipoteki umownej, zabezpieczającej realizację wynikających z niej świadczeń pieniężnych, ma charakter nieodpłatny w rozumieniu art. 528 k.c.. Z uwagi na powyższe Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu I instancji, iż przedmiotowa czynność prawna nie była czynnością pod tytułem darmym. Pozwany w związku z udzieleniem dłużnikowi oprocentowanej pożyczki uzyskał zabezpieczenie jej spłaty, polegające na ustanowieniu hipoteki umownej. Jak już wyjaśniono nie sposób obu tych czynności oceniać oddzielnie. Odpłatny charakter umowy pożyczki przesądza charakter zabezpieczającej ją hipoteki. Dlatego, wbrew stanowisku zawartemu w apelacji, w niniejszej sprawie art. 528 k.c. nie miał zastosowania.

W tym stanie rzeczy należy przyjąć, iż na powódzie spoczywał ciężar wykazania, zgodnie z art. 527 § 1 k.c., złej wiary osoby trzeciej (pozwanego), która uzyskała korzyść w wyniku czynności prawnej dokonanej z pokrzywdzeniem wierzyciela, a mianowicie dokonując danej czynności prawnej z dłużnikiem, wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć, że ten działał ze świadomością pokrzywdzenia swoich wierzycieli. Trafnie Sąd Okręgowy trafnie na gruncie niniejszej sprawy przyjął, że temu ciężarowi nie podolał. Sąd Apelacyjny zgadza się ponadto z tym Sądem, iż powód nie wykazał także przesłanki przewidzianej w art. 527 § 3 k.c., to jest tego, że pozwany i dłużnik w chwili dokonywania przedmiotowej czynności pozostawali w bliskim stosunku, uzasadniającym domniemanie, że pozwany wiedział, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela. Nota bene kwestia nie była już poruszona w apelacji powoda.

Rekapituluując powyższe, Sąd Apelacyjny doszedł do wniosku, iż zaskarżony wyrok jest prawidłowy i nie narusza powołanych w apelacji powoda przepisów. Dlatego apelacja ta została oddalona na podstawie art. 385 k.p.c.. O kosztach procesu w instancji odwoławczej Sąd Apelacyjny orzekł zgodnie z art. 98 i 108 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt. 6 i § 10 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018, poz. 265).

(...)